

Mehmed Feyzi Pamukçu

Anadolu'yu aydınlatanlar

Çok şükür bu mübarek topraklarda aziz insanlar hâlâ yaşamaktadırlar. Anadolu'nun her yanında bu maneviyat erlerini görmek ve onları ziyaret etmek, bunalan ruhlara hayat vermektedir.

Vatan köşelerini, her gezeşimde bu hakikatı kalbimin her zerresiyle duymaktayım.

"Anadolu'yu aydınlatanlar" dün olduğu gibi bugün de aydınlatmaktadırlar. Ümidimiz ve inancımız odurki, bu maneviyat kandilleri kıyamete kadar nurunu bu şehit topraklarından eksiltmeyeceklerdir.

Yüzlların sinesine yerleşen bu nur çırağları, bu İslâm milletinin karanlık yollarına ışık serpmektedirler.

Bin yıl evvel Anadolu İslâma vatan yapan onlardı.

Ulu gazilere yol gösteren onlardı.

Geçtikleri yerleri mamurelerle donatan onlardı.

Kurşun kubbeleri merdiven yaparak Hakka kanat açanlar onlardı.

Nurdan minarelerle Allah'ın şanını ilân edenler onlardı.

Onlar, erenler, ermişler, kendilerini Hakka vermişler, bu ülkenin tapusu oldular, yapısı oldular.

1975 ilkbaharında bazı arkadaşlarla, şevk ve sevinç içerisinde memleketimizin zünrüt ormanlarından geçerek bu şehrimize gidiyorduk. Daha evvelki seneler de aynı gaye, aynı maksat için üç defa yine gitmiştik Kastamonu'ya...

Her defasında Nasrullah Camiinin şadırvanlarında abdest alırken, aynı yerde abdest alıp, namaz kılan, sekiz senesini bu menfâda, bu gurbette, bu sürgünde, bu şehirde geçiren asrımızın Üstadını düşünürdüm. Yüksek kalesi, sakin cadde ve sokaklarıyla Kastamonu küçük bir Anadolu beldesidir.

Üç Feyzi'den biri: Mehmed Feyzi Pamukçu

Sizlere bu menzilden tanıtmak istediğim mübarek şahsiyet ise, Hacı Mehmed Feyzi Pamukçu Efendi'dir.

Uzun boylu, nuranî çehreli, ak sakalı ile Mehmed Feyzi Efendi Nur Risalelerine hizmet eden, Bediüzzaman'a gönül veren,

ehl-i ilim ehl-i takva bir zattır.

Nur manzumesinde Ahmedler vardır. Mehmetler vardır, Sabriler vardır, Tahirler vardır, Feyziler vardır,

Bu Feyzilerden birisi de Mehmed Feyzi'dir.

Ahmet Feyzi Kul

Hasan Feyzi Yüreğil.

Mehmet Feyzi Pamukçu.

1912 yılında Kastamonu'da doğan Mehmed Feyzi Efendi, 1943'de Denizli, 1948'de Afyonkarahisar hapishanelerinde Üstad'ı ile birlikte bulunmuştu.

"Risale-i Nur ve Bediüzzaman hakkında Türk Hakiminin Millet Adına Verdiği Kararlar-Ehl-i Vukuf Raporları ismi altında 1962 senesinde Avukat Bekir Berk'in neşrettiği kitabın 'Kaziye-i Muhakeme Denizli Ağır Ceza Mahkemesi' başlığı altında verilen bir beraat kararında kimliği şöyle takdim ediliyordu.

"Kastamonu Müderris Atabey köyünden İzzet oğlu 1328 doğumlu 6.10.1943'den beri mevkuf, sabıkasız Mehmed Feyzi Pamukçu."

Kendilerini muhtelif tarihlerdeki ziyaretlerimin sonuncusu 13 Nisan 1975 tarihinde olmuştu.

Bediüzzaman'la olan beraberliğinin hatıralarını mezkûr tarihin gecesinde geç saatlere kadar anlatmıştı. Bu notlara göre muhterem Mehmed Feyzi Pamukçu hatıralarını şöyle anlatmaya başlamıştı:

Beni Nurlara celbeden 32. Söz olmuştu.

"İlk defa 1937 senesinde İstanbul'da Kastamonulu bir adam 'Kastamonu'ya bir hoca geldi' diye Üstaddan bahsetmişti. Daha sonraları Kastamonu'ya geldikten bir sene kadar geçmişti ki, Üstadı tanımak şerefine erdim. Beni nurlara celbeden Otuz İkinci Söz olmuştu. Daha evvel Arapça bildiğim için Hizbü'n-Nurî'yi vermişti. Otuz İkinci Söz'ü okuduğum zaman yattığımda bir rüya görmüştüm. Büyük bir şose, hava ise sümbülî, alakaranlık. Kalabalık insanlar. Bu asrın vazifeli şahsiyeti geliyor. Ekin biçildiği zaman çıkan tırpan sesi işitiyorum. Hışırta devam ediyordu. Daha sonraki senelerde Üstad'la beraber tevkif edilip Denizli'ye gittiğimiz zaman aynen o yolu orada gördüm. Nazif Çelebi'deki Üstad'ın abası rüyadaki aynı aba idi..."

"Üstadın bir kerametini gözlerimle gördüm"

"Denizli hapisanesinde mahkeme gidip gelişerimizi hatırladım.

"İkişer kişi halinde kelepçe takarlardı. Her duruşmada çeşitli arkadaşlarla kelepçelenirdik. Bir gün beni Üstad'la beraber bağladılar. Mahkemeye gidiyorduk. Tam kabristanın yanından geçerken Üstad Fatihâ diyerek okumaya başladı. Kelepçe, zincirli ve asma kilitliydi. Yan gözümle Üstad'a baktım. Fatihâyı okuduktan sonra ellerini yüzüne sürdü. Elimiz beraber bağlı olduğu halde benim elim kalkmadı. Bunu Üstad'ın bir kerameti olarak bizzat müşahede ettim.

"Üstad, herkesi kendi mertebesine hizmete sevk ve idare ederdi"

"Üstad kinini medh ü sena ile, kimini takdirle, kimini de takbihle idare etmişti. İşte bu idarecilik bir kemal alâmetidir. Herkesi kendi mertebesinde idare ederdi.

"İkinci Cihan Harbinde İstanbul'da yedi ay kadar ihtiyat askerliği yaptım. Fatih'te bulunmuştuk. Terhis olduktan sonra orada kalmak istiyordum. Kardeşiniz Tahsin (Aydın) bana mektup yazmıştı. Üstad mektubun altına şu notu kaydetmişti:

"Feyzi kardaşım, İstanbul Eski Said'i bilir. Yeni Said'in kardaşı Feyzi'yi aldatıp kendine çekmesin. Senin orada kalmana

Risale-i Nur razı değil!... ” Bu notu kırmızı kalemle, yeni bir uçla yazmıştı, kendi hattıydı.

“Üstad Fevzi’yi Feyzi yapmıştı”

“Üstad’la beraber bulunduğumuz yılların hatıraları hülasaten şöyledir:

“Eskiden ismim Mehmet Fevzi idi. Üstad, ‘Mehmet Feyzi olsun’ dedi ve öyle oldu.

“Üstad, dağda hastalanmıştı”

“Bir gün dışarıdan bir kadın, ‘Hoca Efendi seni çağırıyor’ diye bana bildiriyordu. Uykudan kalkarak kapıya baktığımda kimsecikler yoktu. Hemen kalkıp evine gittim. Fakat evde kimsecikler yoktu. Arkadaşlarla dağa gitmiş. Ben de dağa gittim. Üstad beni görünce, ‘Nereden çıktın sen?’ dedi. Ben de ‘Siz çağırtmışsınız’ dedim. ‘Hayır ben çağırtmadım’, dedi. Dağda hastalanmıştı. Ata binerek eve getirdik.

“Yolda atın üzerinde bile Risale tashih ederdi”

“Mektupları ve risaleleri dağda veya evde tebyiz ederdim bazan da kendi ağzından yazardım. Atla dağa giderken yolda bile boş durmazdı. Siyah bir atı vardı, hayvanın üzerinde eserleir tashih edeceği zaman dizginini tutmadığımız halde at kendiliğinden dururdu.

“Kırda namaz kılıyorduk. Namaz esnasında yanımıza iki camus geldi. İki-üç metre kadar yaklaştılar. Ben kortum ve telaşlandım. Namazdan sonra Üstad bana: ‘Senin telaşın benim namazımı da teşviş etti’ dedi.”

Üstad Bediüzzaman’la bulunduğu günlerde hasretle anan Mehmed Feyzi Efendi, hatıralarını anlatırken dertleniyor:

“Demler o demler, zaman o zaman idi...” diyerek Bediüzzaman’la geçen mesut zamanlarını hasret hisleriyle anıyordu.

“Arabî-Türkî kendi eserlerinin tamamını Üstad’a okudum”

“Arabî ve Türkî kendi eserleri olan Risale-i Nurların tamamını kendisine baştan sona okudum. işte ben bununla iftihar ederim.

“Asiye Hanım (Mülazımoğlu), dedesi Küçük Aşık’ın Mevlânâ Halid Hazretlerinden aldığı cübbeyi getirmişti. Cübbeyi yıkadım, suyunu kabristana döktüm. Hayatta iftihar ettiğim bir husus da budur.

“Nurları köşe bucağ saklardık. Beşinci Şua’yı kömürlerin içine saklamıştık. Tevhid Risalesinin ilk müsveddesini ise Vali Avni Doğan aldı.”

“Üstad’a en ziyade Avni Doğan eziyet ederdi”

“Üstad’a en ziyade sıkıntı veren Avni Doğan’dı. Vali Mithat onun kadar eziyet etmemişti. Mithat Altıok, İttihad ve Terakki fırkasında kâtipmiş. Üstad’ı o zamanlardan tanıyordu. Belediye Reisinin evinde Üstadla görüşmek istedi, fakat Üstad görüşmeyi kabul etmedi.

“Fevzi, Kaza-i İlâhidir”

“Denizli hapsinden sonra, yeşille beyaz karışımı bir sarık sarmıştı. Pencereden bana şöyle seslenmişti :

“Fevzi kaza-i İlâhidir...”

“Kastamonu’dan ayrılırken müddeiumumilikte (savcılıkta) ikinci namazını kılarak çıkmıştı. Giderken ‘Allahasmarladık’ diye başlayan bir mektup yazmıştı.

“Polis müdürü, Şükrü Bey diye bir zattı. Mithat Altıok on dokuz gün ifadem alınırken yanımda bulundu.

“İfadem alınırken Üstad’ı kastederek, ‘Akşam evinde kırk baklava tepsi vardı’ diyorlardı. Ben de ‘Yalan söylemeyin’ diye cevap verdim.

“Bir yerde şöyle bir not bulmuşlardı:

“İstanbul’dan kitap geldi, kerameti gözüktü!’ Bu kitapları kim getirdi diye çok sorup sıkıştırdılar.

“Bir akşam başkomiser gelip beni çağırırdı.

“Ne yaptınız?’ diye sordu.

“Ne yapacağız? Yatsı namazını kıldık...’

“Kim geldi?’

“Bilmiyorum, karanlıktı’ diye cevap verdim.

“Ezanı kim okudu?’

“Ben okudum.’

“Bu ifadelerden sonra, rahmetli Emin Bey’e söyledim: ‘Ben böyle dedim, şayet sana da sorarlarsa sen de böyle, söyle’, dedim.

“Arapça mı okudun?’ diye sordular. ‘Evet’ demiştim. ‘Bunun suçu yoktur. Kendi evimde, kapalı yerde istediğim şekilde okurum.’

“Emin Bey ne sordularsa hepsini biliyorum, diye cevap vermiş.

“Emin Bey’i, ‘Yalan söylüyorsun’ diye tokatlamışlar.

“Çaycı Emin’in büyük bir ihlas ve sadakatı vardı”

“Çaycı Emin Bey, ümmî olduğu halde öyle bir sadakat gösterdi ki kemal-i ihlâs sahibiydi. Yüksek bir meziyeti vardı... Benden üstündü.

“İfadelerimiz alınırken kâmiş kalemle, demir uçlarla çeşitli yazılar yazdırdılar. Tâ ki ellerindeki kitapları kimin yazdığını tesbit edebilmek için...

“Vali Avni Doğan, alıp götürdüğü Risalenin aslını bir daha vermedi. Dosyamızın kalınlığı yerden bir sandalye yüksekliğinde olmuştu.

“Üstad istidasını geri almıştı”

“Denizli’de Mahkeme Reisi Ali Rıza Bey (Balaban) kademe kademe anfi gibi sıralar yaptırmıştı.

“Üstad hastalığını ileri sürerek ‘mahkemeye gelemeyeceğim’ diye istida vermişti. Sonra mahkemenin müsbet halini görünce ‘İstidamı reddediyorum!’ dedi. Reis: ‘Ey Said Efendi, istidayı geri mi alıyorsun?’ diye tebessümle mukabele etti.

“Bir celsede müddeiumumi Üstad’ın oturuşuna itiraz etti. ‘Mahkemenin nizamını bozuyor’ dedi.

“Ali rıza Efendi ise, ‘Doğru oturunuz’ deyince; Üstad ‘hastayım’ diye cevap verdi.

“Reis, müddeiumumiye dönerek: ‘Hastaymış ne yapalım?’ dedi. Sonra da ‘Siz gidin istirahat edin’ diye bir gardiyanla Üstad’ı gönderdiler._

“Bediüzzaman ve talebeleri hapishaneyi mektebe çevirdiler”

“Denizli’de, müddeiumuminin muavini adliye vekiline telgraf çekmiş: ‘Bediüzzaman ve talebeleri hapishaneyi bir mektebe çevirdiler!’ diye.

“Üstad, ‘Hapishanenin mektep olmasından me_mnun olunsun’ diyordu.

Beylerbeyi Süleyman hapisten nasıl kaçmıştı?

“Hapishanede Beylerbeyli Süleyman Hünkar ve arkadaşları kaçmak istiyorlardı. Süleyman: ‘Deve bile olsa ben yine buradan kaçırım’ diyordu. Üstada, ‘hoca ammi’ diye hitap ederdi. Daha sonraki senelerde (1948) biz Afyon hapsindeyken Süleyman hapisten kaçarak Kastamonu’ya Sadık Bey’in yanına gelmiş, bizleri aramış sormuş. Sadık Bey, ‘Nasıl kaçtın’ deyince: ‘Üstadın Esmâ-yı Hüsnâ manzumesini Feyzi Efendi yazmıştı, onu muska yaparak kaçtım!’ diye cevap vermiş.

İdamlıklar nurlarla imanlarını k_urtarmışlardı

“Hapishanede mahkûmlar bize dualar yazdırmak istiyorlardı. Delâil-i şerifi yazmıştım. Ağır cezalılardan İbrahim bunu muska yaparak kaçmak istiyordu. Ben de ‘Böyle şeylerle kaçılmaz. Eğer kaçılıyorsa biz kendimiz kaçırız!’ diye latife yollu cevap vermişim. Daha sonra İbrahim’i idam ettiler. Bir çok mahkûmları kötü vaziyetten kurtarmıştık. Pislikten, kötü hayattan Kur’ân okuyarak, Nurları okuyarak kurtuldular.

“Bazılarını Kur’ân okurken, bazılarını tesbihat yaparken, bazılarını ise namazdan alıp götürdüler, idam ettiler. Kumardan ve diğer fenalıklardan alıp götürselerdi, ne olurdu biçarelerin hali?

“Üstad’ yeni yazı ile Risaleleri yazın’ deyince, bazıları itiraz ettiler. Sadık Bey ise, sadakatle, ‘Üstad ne derse o olsun’ diyordu.

“Nurcu ismini ilk defa Afyon’da duydum”

“Denizli’den sonra ise, 1948 senesinde Üstada birlikte ilk defa bizi Afyon hapishanesine gönderdiler. Gece vakti tevkif ettiler. O zamana karşı Nurcu ismini duymamıştım. İlk d_efa Nurcu tabirini Afyon’da duydum.

“Afyon’da hepimizi bir nezaret odasına koymuşlardı. Üstad bizleri, talebelerine göstererek: ‘Bu on Said kadar hizmet etmiştir. Şu yüz Said kadar hizmet etmiştir!’ diye iltifat ediyordu.”